

Eva Andreas
Tunadalskyrkan, Köping 200419
Apg 21:26-24:27 "Ni skall få kraft"

Equmeniakyrkans tema är att vara en kyrka för hela livet – där mötet med Jesus förvandlar mig, dig och hela världen.

I Apostlagärningarna som skrivits av Lukas, som noga efterforskat allt och ibland också varit ögonvittne, beskrivs hur allt börjar, hur vissheten om Jesus uppståndelse och den heliga andes kraft vägleder och gör det möjligt för apostlarna och dem som kommer till tro att föra evangeliet vidare så att det blir en kyrka för hela livet.

Till att börja med i apostlagärningarna möter vi Petrus och de andra apostlarna som i första hand vänder sig till judarna - och på så sätt får se hur Jesus ord i Apostlagärningarna 1:8 går i uppfyllelse: Ni skall få kraft när den helige ande kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem, och i hela Judéen och Samarien.

Men Jesus säger också att det gäller "Ända till jordens yttersta gräns" och för att det skulle kunna påbörjas och möjliggöras kallar Gud ytterligare en man som får stå som frontfigur, tillsammans med många andra, nämligen Saul från Tarsus, som kom att kallas Paulus. Utifrån mänsklig tanke var det den värsta Gud kunde välja, för han var en av de största förföljarna till kristen tro, men han fick göra ett så oväntat möte med Jesus när han var på väg att fängsla kristna, att hela hans liv blev förvandlat. Och lika intensivt som han förföljt de kristna, lika helhjärtat ägnade han sig nu åt att sprida evangeliet. Han var väl skolad, kunde konsten att tala för sin sak, kunde möta människor i olika sammanhang och tala till dem så att de kunde ta emot det.

Han kom att bli den som förde evangeliet till dem som kallades "hedningar" - alltså de som inte var judar, och under tre missionsresor fick han möjlighet att vittna om Jesus, samtala med människor, få se människor komma till tro på Jesus, och grunda nya församlingar. Överallt dit han kom sökte han först upp judarna - för att visa dem att Jesus var den utlovade Messias. En del kom till tro, andra hatade det han gjorde och det blev på många håll förföljelse och problem på många sätt. Speciellt en grupp judar från provinsen Asien ville få bort honom. Men Paulus gav inte upp utan fortsatte.

Han hade en så grundmurad tro på det han gjorde, en sån visshet att han gick Guds ärenden så att han klarade av också de svåra situationerna. I sina brev ger han några ledtrådar: Hämta styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft; Allt förmår jag i honom som ger mig kraft. Må han ge ert inre öga ljus så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till, vilket rikt och härligt arv han ger oss bland de heliga, hur väldig hans styrka är för oss som tror- samma oerhörda kraft som han med sin makt lät verka i Kristus när han uppväckte honom från de döda.

Kraften från Gud gav mod, gav möjligheter att göra under, överbevisade människor om Jesus som frälsare. Men han hade också ett framåtperspektiv (1 Tim 6:12) sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet. Kämpa trons goda kamp, sök vinna det eviga livet.

Och flera gånger beskrivs hur han fick speciella hälsningar från Gud som uppmuntrade honom och gav honom nytt mod. Dels genom syner och uppenbarelser, dels genom dem som hade en profetisk gåva i församlingarna han besökte.

I avsnittet innan dagens avsnitt i Apg 20 – 23, berättas om hur han avslutade sin tredje missionsresa, och hur han upplevde ett tvingande måste att han skulle till Jerusalem och fira pingst. Enligt Romarbrevet 15 hade man gjort en insamling till fattiga judar i Jerusalem och han skulle överlämna pengarna. Men det berättas också om hur han gång på gång genom anden fått höra att det skulle bli lidande och svårigheter. Men han väjde inte trots att hans vänner försökte få honom att avstå. Utan han kom till Jerusalem, blev väl mottagen av de kristna, men fick samtidigt veta att det gick många rykten om honom bland judarna, och att det kunde bli konsekvenser för honom om man fick reda på att han var där. Ryktena sa att han inte höll lagen, utan hade andra uppfattningar – rykten som inte var sanna, och så sa man till honom att för att bevisa att det var fel skulle han rena sig, som judarna gjorde, och att han skulle betala för andra män som också renade sig och på det sättet visa att han höll lagen. Och Paulus gjorde som de sa, för han var ju också jude fast han hade sagt ja till Jesus.

Fast det fick inte väntad effekt. Det började bra, men så upptäckte gruppen av judar från mindre Asien som jag nämnde om tidigare, som var där för att fira helg, att han var där, och dessutom att han hade en reskamrat som var grek, och som absolut inte fick komma in på tempelområdet. Och bara ryktet om att han skulle ha tagit med honom in i templet, vilket inte stämde, var nog för att de skulle tända till och sätta igång ett upplopp mot Paulus.

Jerusalem var ockuperat av romarna, och för att kunna ha uppsikt över det som hände var det vid sidan av nordöstra hörnet av templet byggt en romersk befästning, Antoniaborgen, där den romerske kommandanten huserade och kunde stävja allt som kunde tänkas vara emot romarna. Det fanns en trappa upp från tempelområdet till borgen, och det kunde gå snabbt för den romerske kommandanten att beordra sina soldater, som också fanns där, att gripa in.

Judarna från Asien fick med sig många av dem som var i Jerusalem för att fira helg, de slet ut honom ur templet, och det var många starka känslor i rörelse, det sägs till och med att de ville döda honom. Då fick den romerska kommandanten bud efter sig och skyndade ner med sitt manskap. Då slutade de misshandla Paulus, som i stället blev arresterad och belagd med bojor. Den romerske kommandanten försökte få reda på vad som hade hänt och trodde att det var en egyptier som hade ställt till det för en tid sedan, och som man ville på tag på, men det gick inte att få något klart besked, alla hade olika svar, så Paulus fördes uppför trappen till fästningen. Men det var en sådan trängsel att soldaterna måste bära Paulus uppför trappan och för att skydda honom från folkmassan som skrek: döda honom.

Vilken vändning på hans situation, från att ha varit i templet för att rena sig till att plötsligt bli utsatt för upplopp. Nu var det nog ändå slut på hans uppdrag. Men, det tar återigen en förvånande vändning. Innan de skulle föra in honom i fästningen ställde han en fråga på grekiska, vilket var mycket förvånande för kommandanten, för då kan det inte ha varit egyptiern; vem var han? och så bad han att få tala till folket. Vilken kraft var det som bar honom i den situationen? Och så ställde han sig och talade till folket på deras gemensamma språk hebreiska. Och han lyckades få tyst på folkmassan. Man kan anta att de flesta av dem aldrig hade träffat Paulus, bara hört talas om honom, så de var nyfikna på vad han hade att säga. Han talade till

dem utifrån sin judiska bakgrund och förklarade att han följde judiska regler, att han varit en förföljare till de kristna, men att något hänt som gav hans liv en ny inriktning. Och så berättade han om mötet på Damaskusvägen och hur han fick möta Jesus.

Men så kommer det som blir extra chockerande för dem som lyssnar: När jag efter den händelsen kommit tillbaka till Jerusalem och var i templet för att be föll jag i hänryckning och fick se Herren som sa till mig; skynda dig och lämna genast Jerusalem, här kommer de inte att ta emot ditt vittnesbörd om mig. Gå jag ska sända dig till hedningarna långt borta.

Nu orkade den judiska massan inte lyssna längre, hur kunde han säga så? Och så började man ropa och skrika och slita i sina kläder. Så Paulus fördes in i fästningen, och manskapet fick order att han skulle pryglas för att man skulle kunna förstå vem han var och varför han anklagades. Men då tog Paulus fram det han annars inte framhöll. Han hade bara gjort det en gång tidigare i Filippi. Han sade: Är det tillåtet att döma en romersk medborgare som inte är dömd för något? Och så vändes situationen igen. Det var inte tillåtet, och kommandanten tog nästa dag av honom bojorna och ville att han skulle få ställas inför översteprästerna och stora rådet för att förstå vad han anklagades för.

I stora rådet fanns två grupper, fariséerna som trodde på hoppet om de dödas uppståndelse och änglar och andar, och sadducéer som inte trodde på dödas uppståndelse eller änglar och andar. Paulus var ju själv farisé, och kunde rikta sig till dem i det han sa när han säger: Det är för hoppet om de dödas uppståndelse jag ställts inför rätta. Det ledde till att det utbröt en väldig debatt inom stora rådet, och den blev så häftig att kommandanten fruktade att de skulle slita Paulus i stycken och kallade ner vaktstyrkan för att rädda honom tillbaka till fästningen.

På natten kom Herren till honom och sa; Var inte rädd, Så som du har vittnat om mig i Jerusalem måste du också vittna i Rom.

Samma natt bestämde sig en grupp judar att se till att få Paulus dödad. Men Paulus systerson fanns med och hörde och meddelade detta till Paulus och sedan kommandanten, vilket ledde till att en stor vaktstyrka fick eskortera Paulus till den romerske ståthållaren Felix för att komma undan det planerade dådet. Och i ett medföljande

brev konstaterar kommandanten att han inte fann Paulus skyldig till något som förtjänar döden utan att det handlade om judarnas lag. Men att han har bett hans anklagare - stora rådet - att komma till Felix och tala om sina anklagelser.

Och så skedde, översteprästen och några av de äldste kom i sällskap med en advokat Tertullus som kunde tala för dem. Han formulerade anklagelserna: Den här mannen är en smitthärd som sprider oro bland judarna på alla håll i världen och han är ledare för nasaréernas sekt. Han har till och med försökt vanhelga templet.

Paulus tillåts försvara sig, och säger: Jag har bara varit i Jerusalem i tolv dagar och kom för att be i templet. Jag har inte diskuterat med någon eller hetsat upp folk. Jag erkänner att jag följer vägen, som de kallar för en sekt och att jag på det sättet tjänar våra fäders Gud, samtidigt som jag tror på allt som lagen säger och allt som står skrivet hos profeterna. Och så konstaterar han vad anklagelsen gäller: Det är för de dödas uppståndelse som jag står till svars.

Felix, en romare, som var väl informerad om Vägen uppsköt nu rättegången och överlät åt en annan kommandant att döma det hela. Så Paulus fick sitta kvar i häkte, men fick lättnader och tillåtelse att få besök av hans anhängare.

Felix ville veta mer om kristen tro, men när Paulus började tala om rättfärdighet och försakelser och den kommande domen blev han förskräckt och avbröt samtalet. Paulus fick sitta i häktet under två års tid, och det blev många samtal dem emellan, men det verkar inte som att det blev mer än samtal, det nämns ingenting om att Felix kommer till tro, men att han hoppades att Paulus skulle erbjuda honom pengar för att bli fri.

Så för Paulus blev det nu en helt annan tillvaro jämför med under hans resor. Han hade frihet att möta sina vänner, men kunde inte öppet evangelisera. Han var skulle man kunna säga i karantän, men förlorade inte hoppet och modet, utan fick den kraft han behövde, och fick så småningom möjlighet att komma till Rom, men inte som en fri man, utan som en fånge, vilket blir en senare predikan.

I livets olika situationer, som vi vet kan skifta snabbt, kan vi få se på Paulus som föredöme i att möta livet vad det än innebär, och utmanas att inte ge upp, utan hämta styrkan hos Kristus och hans oerhörda kraft. Vi får ha blicken riktad mot Jesus, och be om att kunna förstå vad budskapet om uppståndelsen betyder för oss idag.

AMEN

Bibelcitrat från Bibel 2000
© Svenska Bibelsällskapet
www.bibeln.se